

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 935/2016
25.05.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац, Јелене Боровац, Гордане Ајншпилер Поповић и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца Б.С.из С., чији је пуномоћник М.Л., адвокат из Б.П., против туженог АД С. Фабрика ... С., кога заступа Д.Д.Ј., адвокат из Б., ради поништаја и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1986/2015 од 16.12.2015. године, у седници одржаној 25.05.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1986/2015 од 16.12.2015. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1986/2015 од 16.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 313/14 од 16.06.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да су ништави и без правног дејства изјава тужиоца од 23.02.2012. године и одредбе Анекса уговора о раду бр. 01-310/71 од 17.02.2012. године, закљученог између странака 24.02.2012. године, ближе означене у том ставу изреке. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу за период фебруар – децембар 2012. године и јануар, фебруар и март 2013. године на име неисплаћене зараде, регреса за годишњи одмор и накнаде трошкова за исхрану у току рада укупно исплати 302.140,80 динара, са законском каматом од 24.07.2014. године до исплате и износ од 98.724,05 динара на име припадајуће законске затезне камате. Тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 191.293,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду делимично је усвојена жалба туженог и преиначено решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка преко износа од 167.205,00 динара са законском затезном каматом од 16.06.2015. године као дана пресуђења до исплате, до износа од 191.293,00 динара са каматом од пресуђења до исплате, одбијен, а у преосталом

делу жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена. Тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова жалбеног поступка исплати 52.500,00 динара, а захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка преко овог износа до траженог од 64.500,00 динара је одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом која се ревизијом побија одлучено је о захтеву тужиоца за утврђење ништавости појединих одредби Анекса Уговора о раду од 17.02.2012. године, као и исплати разлике између исплаћене и припадајуће зараде. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, имајући у виду да материјално право, као ни правно схватање на којем је заснована побијана одлука, нису у супротности са правним ставом израженим кроз одлуке Врховног касационог суда. Поред тога, тужени није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, а другачија одлука не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања.

На основу члана 404. став 1. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа, дозвољеност ревизије се цени под истим условима као у имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора

побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан поношења тужбе.

Тужбом поднетом 17.05.2012. године, тужилац је захтевао поништај решења о распоређивању и исплату накнаде зараде у износу од 302.140,80 динара. Ревизијом побија део одлуке о исплати разлике зараде.

Како се у конкретном случају не ради о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, већ о поништају одредби Анекса уговора о раду које се односе на зараду и о новчаном потраживању из радног односа у коме вредност предмета спора побијеног дела (302.140,80 динара) не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**